

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **OPZ PLUS, a. s.**, se sídlem Hradební 3, Praha 1, zast. JUDr. Lambertem Halířem, advokátem, se sídlem Kroftova 1, Praha 5, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Pod Sídlištěm 9/1800, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2009, č. j. 5 Ca 230/2007 - 262,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce podal dne 18. 4. 2006 žalobu, ve které brojil proti postupu žalovaného ve věci zápisu vlastnického práva do katastru nemovitostí, který byl učiněn záznamem v řízení č. Z-61099/2005. Uvedl, že je spoluvlastníkem budovy č. p. 2074 postavené na pozemku p. č. 31/2 o výměře 816 m², která je zapsána na LV č. 460 (dříve LV 3611) pro k. ú. Nové Město. Dále vlastní budovu č. p. 761 postavenou na pozemku p. č. 840 o výměře 528 m² a budovu č. p. 766 postavenou na pozemku p. č. 841 o výměře 227 m², které jsou zapsány na LV č. 76 (dříve LV 1884) pro katastrální území Staré Město. Rovněž je i vlastníkem budovy č. p. 1394 postavené na pozemku jiného vlastníka p. č. 509 o výměře 876 m², které jsou zapsány na LV č. 1571 (dříve LV 3612) pro k. ú. Nové Město. O určení jeho vlastnictví k těmto nemovitostem bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2000, č. j. 55 Co 40/2000 - 59. Na základě této listiny byl v jeho prospěch proveden záznamem zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí. Uvedené nemovitosti sice byly po prohlášení konkursu zahrnuty dne 30. 9. 2000 do konkursní

podstaty, avšak na základě několika soudních rozhodnutí z ní byly později vyloučeny. Zmíněné rozsudky o určení vlastnického práva k předmětným nemovitostem následně Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 23. 6. 2005, č. j. 22 Cdo 1305/2004 - 265, zrušil kvůli věcné nepříslušnosti soudů obou stupňů k rozhodování o určení vlastnického práva k nemovitostem, avšak v dovolacím řízení se nikterak nezabýval meritem věci.

Dále žalobce v žalobě uvedl, že v návaznosti na tento zrušující rozsudek Nejvyššího soudu žalovaný v řízení č. Z-61099/2005 zapsal dne 27. 3. 2006 záznamem jako vlastníka staveb uvedených na LV č. 460 a LV č. 76 obchodní společnost G.E.N., a.s., se sídlem Praha 4, Na Pankráci 1062/58, a jako vlastníka stavby uvedené na LV č. 1571 Odborový svaz UNIOS, se sídlem Praha 3, Nám. W. Churchila 2. Takto přitom žalovaný postupoval bez jakýchkoliv právně relevantních podkladů stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem (dále jen „zákon č. 265/1992 Sb."), neboť uvedený rozsudek Nejvyššího soudu nelze považovat za rozhodnutí státního orgánu, na jehož základě by práva uvedená v § 1 odst. 1 tohoto zákona vznikla, změnila se nebo zanikla. Podle konstantní judikatury totiž platí, že zápis vlastnického práva může být proveden záznamem pouze na základě pravomocného rozhodnutí soudu, z něhož vyplývá příslušný právní vztah. Žalovaný tedy v rozporu se zákonem zapsal do katastru nemovitostí záznamem práva, která uvedeným subjektům nenáleží ani nikdy nenáležela, aniž mu dal možnost opravným prostředkem či jiným způsobem tento postup zvrátit. Tím na sebe žalovaný převzal pravomoc, která věcně přísluší pouze soudu, a zkrátil jej tak na ústavně zaručených právech. Navíc žalovaný dne 27. 3. 2006 zapsal záznamem jako vlastníka uvedených nemovitostí právně neexistující osobu, neboť obchodní společnosti G.E.N., a.s. zanikla ke dni 1. 2. 2006.

Žaloba byla nejprve projednávána u občanskoprávního úseku Městského soudu v Praze v režimu části páté občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.") a po určitých procesních peripetiích byla předána k vyřízení správnímu úseku téhož soudu. Ten ji projednal v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a následujících soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). V něm žalobce k výzvě soudu v podání ze dne 25. 8. 2008 uvedl, že nezákonný zásah žalovaného spatřuje v provedení zápisů obchodní společnosti G.E.N., a.s. a Odborového svazu UNIOS jako vlastníků uvedených staveb. V upraveném petitu navrhl, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování jeho práva těmito zápisy, a aby přikázal žalovanému obnovit původní stav, tedy zapsat jej jako vlastníka těchto staveb.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na stanoviska Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 12. 7. 2005, č. j. ČÚZK 3173/2005-15, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. ČÚZK 4209/2006-15. V nich se uvádí, že je-li proveden zápis vlastnického práva záznamem na základě pravomocného rozsudku, který je následně zrušen, není zápis v katastru podložen listinou, a proto je nutné provést zápis zpět na původního vlastníka. Dále žalovaný poukázal na stanovisko veřejného ochránce práv, který se zabýval přímo záznamovým řízením č. Z-61099/2005 a žádné pochybení v něm neshledal. Podle žalovaného bylo tedy v dané věci postupováno správně.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 11. 2009, č. j. 5 Ca 230/2007 - 262, žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že v postupu žalovaného neshledává žádné pochybení.

Na základě pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2000, č. j. 55 Co 40/2000 - 59, totiž žalovaný v souladu s § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. zapsal vlastnické právo záznamem. Zrušením tohoto rozsudku byl zrušen i zákonný podklad pro předchozí zápis a listina, na podkladě které bylo vlastnické právo zapsáno, již neexistuje. Proto musí být obnoven předchozí právní stav, který zde existoval před uvedeným zápisem. Tento závěr soud opřel i o svůj předchozí rozsudek ze dne 25. 1. 2006, č. j. 10 Ca 135/2005 - 209, v němž se uvádí:

I. Je-li zrušeno rozhodnutí o určení vlastnického práva k nemovitosti, nastává právní mocí zrušujícího rozhodnutí stav, kdy listina, na základě níž byl údaj o právním vztahu k nemovitosti evidován, neexistuje, a pro zápis údajů provedených původním záznamem tak chybí zákonný podklad. Do katastru nemovitostí proto musí být opětovně zapsán původní vlastník a evidován právní vztah k nemovitosti, který zde byl před pravomocným rozhodnutím o určení vlastnictví.

II. Katastrální úřady jsou vázány rozsudkem, jímž Nejvyšší soud zrušil pravomocná rozhodnutí o určení vlastnického práva k nemovitosti. Takový rozsudek je listinou, na základě níž jsou katastrální úřady povinny provést záznam v katastru nemovitostí podle § 7 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem; institut opravy chyb v katastrálním operátu (§ 8 zákona ČNR č. 344/1992 Sb., katastrálního zákona) k opětovnému zápisu původního vlastníka užít nelze.

Zapsání vlastnického práva k předmětným nemovitostem ve prospěch společnosti G.E.N., a.s., která v té době již neexistovala, bylo podle soudu provedeno v souladu se zákonem a žalovaný ani jinak konat nemohl. Podle závěru soudu tedy žalobou tvrzený nezákonný zásah nenastal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. Tuto obsáhlou kasační stížnost v jejím závěru výstižně shrnul , takže jednotlivé body tohoto závěrečného shrnutí mohou být považovány za kasační námitky.

V první z nich stěžovatel namítl, že podle § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. se záznamem zapisují práva, která vznikla, změnila se či zanikla. Uvedeným rozsudkem Nejvyššího soudu však k žádné takové situaci nedošlo, neboť jeho výroková část se o žádném právu nezmiňuje.

Dále stěžovatel namítl, že podle § 7 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb. zasílají listiny, na základě kterých se práva záznamem zapisují, jejich zhotovitelé. Jedná se přitom o kogentní ustanovení, a proto v případě zaslání listiny kýmkoliv jiným, nemůže katastrální úřad řízení o zápis záznamem vůbec zahájit. V takovém případě totiž není oprávněn zkoumat způsobilost listiny k zápisu, neboť to přísluší pouze zhotoviteli listiny uvedenému v § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., který posouzení způsobilosti jím vyhotovené listiny deklaruje právě tím, že ji zašle k provedení zápisu práva záznamem.

Stěžovatel také namítl, že jako vlastník uvedených nemovitostí zapsaných v katastru nebyl účastníkem dovolacího řízení, a proto o jeho právech nebylo a ani nemohlo být Nejvyšším soudem rozhodováno.

Rovněž tak stěžovatel namítl, že je vůči němu v právní moci rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2000, č. j. 55 Co 40/2000 - 59, podle jehož výrokové části je vlastníkem předmětných nemovitostí. Tento soud přitom vycházel z právně relevantních listin založených ve sbírce listin žalovaného. Svévolným a ničím nepodloženým úkonem žalovaného došlo k tomu, že zápis v katastru nemovitostí neodpovídá skutečnosti.

Podle další kasační námitky žalovaný a Městský soud v Praze uvedli, že společnost G.E.N., a.s. byla jako vlastník předmětných nemovitostí zapsána v řízení č. Z-61099/2005. To však neodpovídá skutečnosti, neboť řízení vedené pod č. Z-61099/2005 není uvedeno jako nabývací titul či jiný podklad pro zápis do katastru nemovitostí. Navíc toto řízení bylo dne 29. 12. 2006 znovu otevřeno a předmětný záznam byl téhož dne shledán jako bezpředmětný. Žalovaný tedy v řízení nedoložil, že by na základě řízení č. Z-61099/2005 cokoliv do katastru nemovitostí záznamem zapsal. Tato skutečnost však nebránila Městskému soudu v Praze, aby učinil závěr, že k zápisu záznamem v tomto řízení došlo.

Stěžovatel dále namítl, že na příslušném listu vlastnictví jsou jako nabývací titul uvedeny pouze listiny založené v řízení č. Z-39854/2003, které bylo ukončeno dne 9. 7. 2004. Obnovu tohoto řízení zákon nepřipouští, takže žalovaný v zájmu neexistující společnosti zcela ignoroval platnou právní úpravu, jakož i právně relevantní a skutečně existující listiny.

Podle následující stížnostní námitky není v řízení č. Z-39854/2003 založena žádná listina, která by obsahovala předmětné nemovitosti. Údajná příloha notářského zápisu nemá žádný právní význam a navíc vznikla několik měsíců po vzniku samotného notářského zápisu, který žádnou přílohu neobsahoval a ani neměl obsahovat. Ve spise žalovaného se nenachází žádná listina, která by dokládala, že vlastnické právo svědčí společnosti G.E.N., a.s. Rozsudek Nejvyššího soudu touto listinou není; ten údajně jenom umožnil navrácení zápisu do původního stavu. Ale ani tento původní stav, pominou-li se listiny jednoznačně svědčící v jeho prospěch, tak není ničím doložen.

Konečně stěžovatel namítl, že v období od 30. 9. 2000 do 24. 1. 2006 byly předmětné nemovitosti v konkursní podstatě, kam je zapsala její správkyně Mgr. M. M. Je tedy vyloučeno, aby v této době jakkoliv přecházelo vlastnické právo k nim nebo, aby vůbec někdo jiný s nimi nakládal. Proto už z tohoto důvodu nikdy nemohlo přejít vlastnické právo či jakákoliv jiná práva k předmětným nemovitostem z C-majetkového fondu, a.s. na G.E.N., a.s. V době, kdy zanikla společnost C-majetkový fond, a.s., byl vůči ní v právní moci rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2000, č. j. 55 Co 40/2000 - 59, který ve výrokové části rozhodl, že vlastníkem předmětných nemovitostí je stěžovatel. I pokud by se tedy přistoupilo na nesprávnou teorii o odpadnutí důvodu pro zápis a o nutnosti jeho navrácení do původního stavu, tak by musel žalovaný provést zápis pro konkrétní osobu na základě právně relevantních a nezpochybnitelných listin. Touto osobou však z výše uvedených důvodů nemůže být společnost G.E.N., a.s. ani společnost C-majetkový fond, a.s., která v inkriminované době již tři roky neexistovala. Navíc je třeba vzít v úvahu skutečnosti uvedené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2000, č. j. 55 Co 40/2000 - 59, které nadále objektivně existují a které jednoznačně prokazují, že žádný z těchto subjektů se nikdy nestal vlastníkem předmětných nemovitostí. K stejnému

závěru ostatně dospěla ve vztahu k společnosti G.E.N., a.s. také další rozhodnutí civilních soudů, jež byla vydána v pozdější době. Žalovaný by tak musel obnovit stav před zápisem společnosti C-majetkový fond, a.s., kdy byl jako vlastník předmětných nemovitostí v katastru uveden stěžovatel, který se jím stal na základě rozhodnutí o privatizaci v souvislosti se svým založením. Jeho doklad o vlastnickém právu je tedy v dané věci jedinou právně relevantní listinou. Z tohoto důvodu měl žalovaný obnovit zápis vlastnického práva pro stěžovatele.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování (§ 82 s. ř. s.). Právě v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany proti provedení či neprovedení záznamu do katastru nemovitostí podle § 7 a § 8 zákona č. 265/1992 Sb., jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, které je dostupné na www.nssoud.cz. Stěžovatel tedy proti postupu žalovaného spočívajícího v provedení zápisu vlastnického práva k nemovitostem ve prospěch jiných subjektů formou záznamu brojí správně v řízení podle § 82 a násl. s. ř. s.

V něm byl od žalovaného opatřen správní spis, z něhož vyplývají následující rozhodné skutečnosti:

Stěžovatel svým prohlášením ze dne 6. 12. 1994 učiněným formou notářského zápisu rozhodl o založení společnosti Správa nemovitostí a.s., která byla dne 2. 2. 1995 přejmenována na C - majetkový fond a.s. V tomto prohlášení se zavázal vložit do založené společnosti nepeněžitý vklad v celkové hodnotě 28 miliónů Kč sestávající z nemovitostí vyjmenovaných a oceněných v příloze č. 4 notářského zápisu. Na základě uvedeného prohlášení byla Společnost C - majetkový fond a.s. dne 21. 2. 1995 zapsána do obchodního rejstříku. V následném prohlášení zakladatele OPZ PLUS a.s. o nepeněžitém vkladu do základního jmění akciové společnosti C - majetkový fond a.s. ze dne 22. 3. 1995 (dále jen „prohlášení ze dne 22. 3. 1995“), stěžovatel uvedl, že jako „*zakladatel při založení společnosti C - majetkový fond a.s. vložil nepeněžité vklady do základního jmění a předal v celém rozsahu této akciové společnosti následující nemovitosti s pozemky v celkové hodnotě 28.000.000 Kč:*

1)
obec: Praha *lokalita: Praha 1, Hradební 3*
kat. území: Staré město *č. parcely: 840*
list vlastnictví: 271 *výměra pozemku: 528 m² zastavěná*
pl.

hodnota celkem: 5.177.900 Kč

2)
obec: Praha *lokalita: Praha 1, Haštalská 28*
kat. území: Staré město *č. parcely: 841*
list vlastnictví: 76 *výměra pozemku: 227 m² zastavěná*
pl.

hodnota celkem: 422.152 Kč

3)
obec: Praha *lokalita: Praha 1, Senovážná 8*
kat. území: Nové město *č. parcely: 509*
list vlastnictví: 1373 *výměra pozemku: 876 m² zastavěná*
pl.

hodnota celkem: 2.251.324 Kč

4)
obec: Praha *lokalita: Praha 1, Václavské nám. 39*
kat. území: Nové město *č. parcely: 31/2*
list vlastnictví: 76 *výměra pozemku: 809 m² zastavěná*
pl.
podíl: 1344/1536 (ručně psáno - pozn. soudu) *hodnota celkem: 3.677.248 Kč.“.*

Na základě prohlášení ze dne 22. 3. 1995 Katastrální úřad Praha-město rozhodnutím ze dne 13. 4. 1995, č. j. V5 - 2170/95/AV, povolil vklad vlastnického (spoluvlastnického) práva společnosti C - majetkový fond a.s. k uvedeným nemovitostem do katastru nemovitostí s tím, že právní účinky vkladu vznikly dne 29. 3. 1995. Dne 30. 4. 1999 uzavřel prodávající C - majetkový fond a.s. s kupujícím Odborovým svazem UNIOS kupní smlouvu, jejímž předmětem byl dům č. p. 1394 postavený na pozemku p. č. 509 a pozemek (zastavěná plocha) p. č. 509 o výměře 876 m², zapsané na listu vlastnictví č. 1373 pro obec Praha a katastrální území Nové Město. Právní účinky vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí pro nového vlastníka nastaly ke dni 1. 6. 1999.

Následně stěžovatel podal žalobu proti společnosti C - majetkový fond a.s., ve které se domáhal určení, že je vlastníkem (spoluvlastníkem) shora uvedených nemovitostí. V této žalobě uvedl, že uvedená společnost nemohla k nemovitostem nabýt vlastnictví, neboť prohlášení ze dne 22. 3. 1995 je pro rozpor se zákonem absolutně neplatné a povolený vklad vlastnického práva nebyl odůvodněn obsahem předložených listin. V prohlášení ze dne 22. 3. 1995 totiž předmětné nemovitosti byly označeny toliko jako pozemky a lokality, přičemž budovy nebyly označeny zákonným způsobem, tedy pozemkem, na němž jsou postaveny, příslušností stavby k části obce, číslem popisným nebo číslem evidenčním, případně způsobem využití. Společně se stěžovatelem podala žalobu i JUDr. J. V., která byla vlastnicí ideálního podílu 1/8 občanské vybavenosti č. p. 2074 na pozemku p. č. 31/2 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaného na LV č. 460 u Katastrálního úřadu Praha-město a ideálního podílu 1/8 pozemku p. č. 31/2 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaného na LV č. 460 u Katastrálního úřadu Praha-město.

Žalobu na určení vlastnictví zamítl Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 16. 11. 1999, č. j. 11 C 143/98 - 32. V odůvodnění tohoto rozsudku soud u obou žalobců shledal existenci naléhavého právního zájmu na podání určovací žaloby, neboť v případě stěžovatele by případné rozhodnutí soudu o vyhovění podané žaloby bylo podkladem pro zápis jeho vlastnického (spoluvlastnického) práva do katastru nemovitostí a JUDr. J. V. jakožto minoritní spoluvlastnice 1/8 uvedených nemovitostí potřebuje pro účely rozhodování o hospodaření s nimi mít jistotu o spoluvlastníkovi jejich zbývajícího podílu. Dále soud uvedl, že prohlášení ze dne 22. 3. 1995 jako jednostranný právní úkon odpovídá v označení nemovitostí § 5 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb. Nemovitosti jsou totiž označeny podle katastrálního území, parcelních a popisných čísel nebo čísel evidenčních v katastru. Dokonce obsahují i některé skutečnosti navíc, jako cenu, lokalizaci a výměru. Jedinou výjimkou je neuvedení popisných čísel u převáděných budov a jejich nepříliš vhodné označení orientačními čísly. Takové označení však nelze považovat za neurčité, a to zejména ve spojením s rozhodnutím o založení žalované ze dne 6. 12. 1994 a s návrhem na vklad do katastru nemovitostí, v němž jsou čísla popisná dotčených budov uvedena spolu s čísly orientačními. Tím je zřejmá vůle stěžovatele převést s vlastnickým právem k řádně specifikovaným pozemkům i vlastnické právo k budovám na nich postaveným. Prohlášení ze dne 22. 3. 1995 je tak z hlediska § 37 občanského zákoníku srozumitelné a určité. Namístě není podle soudu ani jeho neplatnost pro rozpor s § 5 odst. 1 katastrálního zákona č. 344/1992 Sb., neboť i katastrální úřad vklad na základě předloženého prohlášení povolil.

K odvolání stěžovatele Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 2. 2000, č. j. 55 Co 40/2000 - 59, výrokem I. potvrdil rozsudek prvního stupně ve výroku, kterým byla zamítnuta žaloba na určení, že stěžovatel je vlastníkem pozemku p. č. 840 - zastavěná plocha, v k. ú. Staré Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 271 u Katastrálního úřadu Praha-město, pozemku p. č. 841 - zastavěná plocha, v k. ú. Staré Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 76 u Katastrálního úřadu Praha-město, pozemku p. č. 509 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 1373 u Katastrálního úřadu Praha-město a ideálního podílu 7/8 pozemku p. č. 31/2 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 460 u Katastrálního úřadu Praha-město.

Výrokem II. Městský soud v Praze změnil rozsudek soudu prvního stupně a určil, že stěžovatel je vlastníkem ostatního stavebního objektu č. p. 761 na pozemku p. č. 840 - zastavená plocha, v k. ú. Staré Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 271 u Katastrálního úřadu Praha-město, ostatního stavebního objektu č. p. 766 na pozemku p. č. 841 - zastavěná plocha, v k. ú. Staré Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 76 u Katastrálního úřadu Praha-město, občanské vybavenosti č. p. 1394 na pozemku p. č. 509 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 1373 u Katastrálního úřadu Praha-město, a ideálního podílu 7/8 občanské vybavenosti č. p. 2074 na pozemku p. č. 31/2 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 460 u Katastrálního úřadu Praha-město.

Tento rozsudek odůvodnil odvolací soud tím, že prohlášení ze dne 22. 3. 1995 je právním úkonem, na základě něhož mělo přejít vlastnictví k nemovitostem, a proto musí být ve smyslu § 37 odst. 1 občanského zákoníku určité tak, aby z něho bylo patrno, jakých nemovitostí se týká. Podle § 5 odst. 1 katastrální zákona č. 344/1992 Sb., ve znění platném do 30. 6. 1996, musí být všechny nemovitosti v listinách, které jsou podkladem pro zápis

do katastru, uvedeny podle katastrálních území, parcelních čísel a čísel popisných nebo čísel evidenčních vedených v katastru. V tomto směru je prohlášení ze dne 22. 3. 1995 určitým projevem vůle jen ohledně pozemků, neboť ty jsou označeny katastrálním územím, parcelním číslem, výměrou a způsobem využití. Ve vztahu ke stavbám se však o určitý projev vůle nejedná. V bodech 1 až 4 prohlášení ze dne 22. 3. 1995 totiž není vůbec uvedeno, že by se nějaké stavby převáděly. Rovněž zde není uvedeno číslo popisné ani evidenční, přičemž použitý pojem lokalita je zcela vágní. Uvedený právní úkon nelze doplňovat výkladem ve spojení s obsahem návrhu na vklad do katastru nemovitostí ze dne 29. 3. 1995, neboť ten je toliko administrativním úkonem stěžovatele.

Ještě před právní mocí rozsudku odvolacího soudu byl na majetek stěžovatele s účinky ke dni 29. 3. 2000 prohlášen konkurs, čímž došlo k přerušení řízení o žalobě na určení vlastnictví. Po návrhu na pokračování řízení, jenž podala společnost C - majetkový fond a.s. dne 16. 8. 2000, byl rozsudek odvolacího soudu doručen dne 16. 1. 2004 správkyni konkursní podstaty Mgr. M. M. a téhož dne tak nabyl právní moci. Ještě předtím byla ke dni 1. 9. 2003 obchodní společnost C - majetkový fond a.s. v důsledku zrušení bez likvidace fúzí vymazána z obchodního rejstříku a její jmění přešlo na společnost G.E.N., a.s.

Na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2000, č. j. 55 Co 40/2000 - 59, byl ve prospěch stěžovatele proveden zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí k ostatnímu stavebnímu objektu č. p. 761 na pozemku p. č. 840 - zastavěná plocha, v k. ú. Staré Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 271 u Katastrálního úřadu Praha-město, k ostatnímu stavebnímu objektu č. p. 766 na pozemku p. č. 841 - zastavěná plocha, v k. ú. Staré Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 76 u Katastrálního úřadu Praha-město, k občanské vybavenosti č. p. 1394 na pozemku p. č. 509 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 1373 u Katastrálního úřadu Praha-město, a k ideálnímu podílu 7/8 občanské vybavenosti č. p. 2074 na pozemku p. č. 31/2 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 460 u Katastrálního úřadu Praha-město.

Jak stěžovatel a JUDr. J. V., tak i společnost G.E.N., a.s. následně podali dovolání proti těm výrokům rozsudku odvolacího soudu, jimiž bylo rozhodnuto v jejich neprospěch. Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 23. 6. 2005, č. j. 22 Cdo 1305/2004 - 265, dovolání stěžovatele, které směřovalo proti nepřiznání jeho vlastnického práva k uvedeným pozemkům, výrokem I. odmítl, neboť na jeho místo účastníka řízení vstoupila správkyně konkursní podstaty a dovolání tak bylo podáno osobou neoprávněnou.

Výrokem II. Nejvyšší soud odmítl dovolání JUDr. J. V. proti výroku rozsudku odvolacího soudu, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, jímž byla zamítnuta žaloba na určení, že stěžovatel je vlastníkem pozemku p. č. 840 - zastavěná plocha, v k. ú. Staré Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 271 u Katastrálního úřadu Praha-město, pozemku p. č. 841 - zastavěná plocha, v k. ú. Staré Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 76 u Katastrálního úřadu Praha-město, a pozemku p. č. 509 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 1373 u Katastrálního úřadu Praha-město. Také v tomto případě totiž Nejvyšší soud shledal, že dovolání bylo podáno neoprávněnou osobou, neboť JUDr. J. V. ve vztahu k uvedeným pozemkům, které nebyly v jejím vlastnictví, žalobu nepodala a v tomto směru není účastnicí řízení vůči společnosti G.E.N., a.s.

Dále Nejvyšší soud výrokem III. rozsudku zrušil výrok rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o zamítnutí žaloby JUDr. J. V. na určení, že stěžovatel je vlastníkem ideálního podílu 7/8 pozemku p. č. 31/2 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 460 u Katastrálního úřadu Praha-město. Výrokem III. však Nejvyšší soud zrušil i výrok rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o zamítnutí žaloby JUDr. J. V. na určení, že stěžovatel je vlastníkem ideálního podílu 7/8 občanské vybavenosti č. p. 2074 na pozemku p. č. 31/2 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 460 u Katastrálního úřadu Praha-město.

Konečně Nejvyšší soud výrokem IV. ve vztahu mezi správkyní konkursní podstaty stěžovatele a společností G.E.N., a.s. zrušil výrok rozsudku odvolacího soudu, kterým byl změněn zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně tak, že se určuje že stěžovatel je vlastníkem ostatního stavebního objektu č. p. 761 na pozemku p. č. 840 - zastavená plocha, v k. ú. Staré Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 271 u Katastrálního úřadu Praha-město, ostatního stavebního objektu č. p. 766 na pozemku p. č. 841 - zastavěná plocha, v k. ú. Staré Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 76 u Katastrálního úřadu Praha-město, občanské vybavenosti č. p. 1394 na pozemku p. č. 509 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 1373 u Katastrálního úřadu Praha-město, a ideálního podílu 7/8 občanské vybavenosti č. p. 2074 na pozemku p. č. 31/2 - zastavěná plocha, v k. ú. Nové Město, obec Praha, zapsaném na LV č. 460 u Katastrálního úřadu Praha-město. Současně byl výrokem IV. ve vztahu mezi správkyní konkursní podstaty stěžovatele a společností G.E.N., a.s. zrušen rozsudek soudu prvního stupně v části, v níž byla v tomto rozsahu zamítnuta žaloba na určení.

Výroky III. a IV. odůvodnil dovolací soud tím, že předmětný spor mezi správkyní konkursní podstaty stěžovatele a společností G.E.N., a.s. vyplývá z právních vztahů souvisejících se založením obchodní společnosti se současným vkladem vymezeného nemovitého majetku do jejího základního jmění. Věcnou příslušnost soudu je proto zapotřebí posuzovat podle § 9 odst. 3 písm. b) o. s. ř., podle něhož ve věcech obchodních rozhodují krajské soudy jako soudy prvního stupně spory z právních vztahů souvisejících se zakládáním společností nebo družstev, a to bez zřetele na to, zda účastníci závazkového vztahu jsou podnikatelé. Soudy obou stupňů tak ve sporu mezi správkyní konkursní podstaty stěžovatele a společností G.E.N., a.s. nebyly příslušné k rozhodování o určení vlastnictví k nemovitostem. Závěr o nepříslušnosti Obvodního soudu pro Prahu 1 jako soudu prvního stupně a Městského soudu v Praze jako soudu druhého stupně k rozhodování o žalobě na určení vlastnictví však dovolací soud nevyslovil ve vztahu mezi JUDr. J. V. a společností G.E.N., a.s. Proto uložil soudům nižších stupňů, aby se zabývaly otázkou naléhavého právního zájmu JUDr. J. V. na určení spoluvlastnického práva stěžovatele k uvedeným nemovitostem zapsaným na LV č. 460 u Katastrálního úřadu Praha-město za změněné situace, kdy se stěžovatelem nebude v postavení nerozlučného společenství, kdy o její žalobě bude rozhodováno samostatně a kdy tak stěžovatel nebude účastníkem řízení na určení spoluvlastnictví. Dále dovolací soud vytkl soudu odvolacímu, že platnost prohlášení ze dne 22. 3. 1995 neposuzoval z hledisek uvedených v § 41 občanského zákoníku, podle něhož vztahuje-li se důvod neplatnosti jen na část právního úkonu, je neplatná jen tato jeho část, pokud z povahy právního úkonu nebo jeho obsahu anebo z okolností, za nichž k němu došlo, nevyplývá, že tuto část nelze oddělit od

ostatního obsahu. Odvolací soud totiž pouze vycházel z toho, že stavba není podle platné právní úpravy součástí pozemku. Podle stávající judikatury je však pro úvahu o tom, zda jde o část právního úkonu, jíž nelze oddělit od ostatního úkonu, nerozhodné, že se právní úkon týká věci (např. pozemku), kterou lze oddělit, nýbrž je rozhodné, zda jde o část právního úkonu obsahově oddělitelnou.

V důsledku vydání rozhodnutí o dovolání tedy došlo mezi stěžovatelem a společností G.E.N., a.s. k ukončení řízení o určení vlastnického práva ke všem uvedeným pozemkům a naopak k vrácení věci o určení vlastnictví (spoluvlastnictví) ke všem uvedeným stavbám do fáze řízení před soudem prvního stupně. Mezi JUDr. J. V. a společností G.E.N., a.s. pak byla rozhodnutím o dovolání věc o určení spoluvlastnictví stěžovatele k ideálnímu podílu 7/8 shora specifikovaného pozemku a stavby vrácena do stádia řízení před odvolacím soudem.

Po vydání rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 22 Cdo 1305/2004 - 265, byl v katastru nemovitostí obnoven stav, který tu byl před právní mocí rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2000, č. j. 55 Co 40/2000 - 59. Žalovaný totiž jako vlastníka shora blíže specifikované stavby č. p. 1394 opětovně zapsal Odborový svaz UNIOS a jako vlastníka shora blíže specifikovaných staveb č. p. 761, č. p. 766 a ideálního podílu 7/8 stavby č. p. 2074 znovu zapsal společnost G.E.N., a.s. Tato společnost byla dne 1. 2. 2006 vymazána z obchodního rejstříku.

Řízení o určení vlastnického práva ke stavbám č. p. 761 a č. p. 766 bylo po zrušujícím rozsudku dovolacího soudu vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 13 Cm 169/2005. V této věci bylo v důsledku zpětvzetí žaloby i přes nesouhlas společnosti PHL - G.E.N., s.r.o. jakožto právního nástupce G.E.N., a.s. usnesením Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2010, č. j. 13 Cm 169/2005 - 204, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 10. 2010, č. j. 11 Cmo 221/2010 - 255, řízení o této žalobě zastaveno. Uvedené skutečnosti vyplývají z vyjádření zástupce společnosti PHL - G.E.N. s.r.o. ze dne 18. 2. 2011, které bylo vyžádáno v řízení o kasační stížnosti.

Řízení o určení vlastnického práva k ideálnímu podílu 7/8 stavby č. p. 2074 a k ideálnímu podílu 7/8 pozemku p. č. 31/2 bylo po zrušujícím rozsudku dovolacího soudu k žalobě JUDr. J. V. nejprve vedeno u Městského soudu v Praze. Ten usnesením ze dne 30. 1. 2006, č. j. 16 Co 452/2005 - 291, zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. 11. 1999, č. j. 11 C 143/98 - 32, ve výroku o zamítnutí žaloby na určení, že spoluvlastníkem shora uvedených nemovitostí zapsaných na LV 460 u Katastrálního úřadu Praha-město je stěžovatel. V dalším řízení Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 24. 7. 2007, č. j. 11 C 57/2006 - 34, opětovně zamítl žalobu na určení, že stěžovatel je vlastníkem ideálního podílu 7/8 pozemku p. č. 31/2 a ideálního podílu 7/8 stavby č. p. 2074. V odůvodnění tohoto rozsudku dospěl soud prvního stupně k závěru, že JUDr. J. V. má naléhavý právní zájem na určení vlastnictví části nemovitostí, neboť jako menšinová spoluvlastnice potřebuje pro realizaci svých práv vědět, kdo je většinovým vlastníkem těchto nemovitostí. Dále soud s odkazem na svůj předchozí rozsudek uvedl, že prohlášení ze dne 22. 3. 1995 je platným právním úkonem, v důsledku něhož došlo k převodu majetku stěžovatele do vlastnictví společnosti C-majetkový fond a.s. Proti tomuto rozsudku bylo podáno odvolání, o kterém dosud podle vyjádření zástupce společnosti PHL - G.E.N. s.r.o. ze dne 18. 2. 2011 nebylo rozhodnuto.

Otázka vlastnického práva stěžovatele k nemovitostem uvedeným v prohlášení ze dne 22. 3. 1995 však byla po prohlášení konkursu na něho řešena také v řízeních o žalobách na vyloučení věcí ze soupisu konkursní podstaty.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 12. 2004, č. j. 46 Cm 166/2001 - 178, zamítl žalobu, kterou se společnost G.E.N., a.s. domáhala vůči správkyni konkursní podstaty vyloučení ideálního podílu 7/8 stavby č. p. 2074, stavby č. p. 761 a stavby č. p. 766 ze soupisu majetku konkursní podstaty stěžovatele. V odůvodnění tohoto rozsudku soud prvního stupně dovodil, že prohlášení ze dne 22. 3. 1995 představuje ve smyslu § 37 odst. 1 občanského zákoníku v části týkající se budov absolutně neplatný právní úkon. Označení „lokalita“ je totiž pro identifikaci budov nedostačující, přičemž vůle zakladatele nemůže být zjištěna z dalších listin, neboť ta nebyla určitě vyjádřena v samotném prohlášení ze dne 22. 3. 1995. Na základě tohoto úkonu tedy podle soudu prvního stupně nemohlo dojít k platnému vkladu nemovitostí do základního jmění založené společnosti.

K odvolání společnosti G.E.N., a.s. Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 12. 2005, č. j. 13 Cmo 200/2005 - 229, rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě vyhověl a sporné nemovitosti vyloučil ze soupisu majetku konkursní podstaty. Odvolací soud poukázal na to, že již v notářském zápisu ze dne 6. 12. 1994, jímž stěžovatel rozhodl o založení společnosti Správa nemovitostí a.s. a o určení základního jmění ve výši 28 miliónů Kč tvořeného nepeněžitými vklady uvedenými v označené příloze, byly vkládané nemovitosti označeny nejen odkazem na list vlastnictví, nýbrž i specifikací pozemku parcelním číslem, jeho výměrou, označením budovy orientačním číslem a odkazem na jejich umístění jako „lokalita“. Prohlášení ze dne 22. 3. 1995 pak odkazuje na zakladatelskou listinu a vkládané nemovitosti jsou v něm specifikovány stejným způsobem. Toto prohlášení výslovně neuvádí, že předmětem vkladu jsou též budovy, nicméně používá spojení „nemovitosti s pozemky“. Odvolací soud tedy shledal vklady všech uvedených nemovitostí do základního jmění zakládané společnosti za platné.

Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2008, č. j. 29 Odo 840/2006 - 292, dovolání proti uvedenému výroku odvolacího soudu zamítl. Toto rozhodnutí odůvodnil tím, že lze-li k závěru o nezaměnitelné identifikaci nemovitosti v písemném právním úkonu dospět již na základě jeho obsahu, pak není namístě ani závěr o neurčitosti právního úkonu co do identifikace převáděné nemovitosti. Označení nemovitostí v prohlášení ze dne 22. 3. 1995 přitom odvolací soud za neurčité nepovažoval. Tentýž závěr učinil i v rovině výkladu § 37 občanského zákoníku.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 7. 2003, č. j. 58 Cm 6/2003 - 49, zamítl taktéž žalobu, kterou se Odborový svaz UNIOS domáhal vůči správkyni konkursní podstaty vyloučení shora specifikované stavby č. p. 1394 ze soupisu majetku konkursní podstaty stěžovatele. Rovněž v tomto případě jeho rozhodnutí zrušil Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 7. 2005, č. j. 13 Cmo 365/2003 - 156. Dovolání proti tomuto rozhodnutí o odvolání pak bylo se stejnou právní argumentací zamítnuto rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 29 Odo 1582/2005 - 245.

Obchodní soudy tedy nakonec dospěly k závěru o platnosti převodu všech čtyř staveb do zakládané společnosti, který byl učiněn na základě prohlášení ze dne 22. 3. 1995, a proto tyto nemovitosti vyloučily ze soupisu majetku konkursní podstaty stěžovatele.

Vlastnictvím uvedených nemovitostí se jakožto předběžnou otázkou zabývaly taktéž civilní soudy v několika řízeních o žalobách společnosti PHL - G.E.N. s.r.o. na zaplacení nájemného za jejich užívání a o nahrazení nesouhlasu s vydáním předmětu úschovy spočívajícím v plnění z titulu nájemného. V rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 20 Co 334/2010 - 395, dospěl Městský soud v Praze jako soud odvolací k závěru, že vlastníkem jedné z uvedených nemovitostí je společnost PHL - G.E.N. s.r.o. Naproti tomu Obvodní soud pro Prahu 1 v rozsudku ze dne 25. 1. 2010, č. j. 23 C 176/2008 - 153, Obvodní soud pro Prahu 8 v rozsudku ze dne 10. 2. 2010, č. j. 25 C 217/2008 - 307, a Obvodní soud pro Prahu 10 v rozsudku ze dne 22. 3. 2010, č. j. 7 C 160/2009 - 71, učinily závěr, že vlastnické právo k jednotlivým nemovitostem svědčí stěžovateli.

Vlastnické právo k nemovitostem, které vzniklo, změnilo se nebo zaniklo rozhodnutím státního orgánu, se však podle § 1 odst. 1 a § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. zapisuje do katastru nemovitostí záznamem jen na základě listin, které podle zvláštních předpisů potvrzují právní vztahy k nemovitým věcem. Za takové listiny lze v projednávané věci považovat výhradně příslušná rozhodnutí soudu vydaná v řízení o určení vlastnického práva k uvedeným nemovitostem, a nikoliv i další zmiňovaná soudní rozhodnutí vydaná v řízeních o vyloučení věcí z konkursní podstaty, o zaplacení nájemného a o úschovách. Jen v řízení podle § 80 písm. c) o. s. ř. totiž soudy závazně určily, komu svědčí vlastnictví k nemovitým věcem, zatímco v dalších věcech tuto kompetenci neměly, neboť v nich řešily otázku vlastnictví proto, že měla význam pro jejich rozhodnutí o jiném předmětu řízení. Navíc v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu rozhoduje soud podle § 87 odst. 1 s. ř. s. na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání svého rozhodnutí, takže k soudním rozhodnutím o určení vlastnictví vydaným později nemůže Nejvyšší správní soud přihlížet.

V dané věci tak lze při posuzování správnosti zápisu vlastnického práva k uvedeným nemovitostem přihlížet jen k rozhodnutím civilních soudů, která byla vydána v řízení o žalobě na určení podle § 80 písm. c) o. s. ř. před kasační stížností napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2009, č. j. 5 Ca 230/2007 - 262. Proto v tomto směru nebylo možné vycházet ani z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2010, č. j. 13 Cm 169/2005 - 204, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 10. 2010, č. j. 11 Cmo 221/2010 - 255, jimiž bylo zastaveno řízení o určení vlastnického práva k shora blíže specifikovaným stavbách č. p. 761 a č. p. 766, ačkoliv jinak by jeho pravomocné skončení mohlo eventuálně vést k závěru, že k žádné v něm vydané listině potvrzující právní vztahy k nemovitostem nelze přihlížet a že se v katastru nemovitostí bez dalšího obnovuje stav, který v něm byl před podáním určovací žaloby. Rovněž tak nebylo možné vycházet ani z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 7. 2007, č. j. 11 C 57/2006 - 34, jímž byla opětovně zamítnuta žaloba na určení JUDr. J. V., že stěžovatel je vlastníkem ideálního podílu 7/8 pozemku p. č. 31/2 a ideálního podílu 7/8 stavby č. p. 2074, neboť toto soudní rozhodnutí není dosud pravomocné a nemůže tak být považováno za novou listinu potvrzující právní vztahy k nemovitostem, která by byla způsobilá k provedení zápisu vlastnického práva formou záznamu.

Předmětem posouzení tak i nadále zůstává otázka, zda rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2005 č. j. 22 Cdo 1305/2004 - 265, kterým bylo k dovolání společnosti G.E.N., a.s. zrušeno pravomocné rozhodnutí o určení vlastnictví, je listina způsobilá k provedení opětovného zápisu vlastnického práva k shora uvedeným stavbám formou záznamu ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. ve prospěch společnosti G.E.N., a.s. a Odborového svazu UNIOS, nebo zda takovou listinou i nadále zůstává rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2000, č. j. 55 Co 40/2000 - 59, na základě něhož byl proveden zápis vlastnictví ke stavbám ve prospěch stěžovatele.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu platí, že je-li k dovolání, k ústavní stížnosti nebo k jinému opravnému prostředku zrušeno pravomocné rozhodnutí soudu o určení vlastnického práva k nemovitosti, dochází k sistování jeho účinků. Právní mocí zrušujícího rozhodnutí tak nastane stav, kdy listina potvrzující právní vztah k nemovité věci, na základě níž byl zapsán údaj o vlastnictví konkrétního vlastníka do katastru nemovitostí, již neexistuje a pro zápis údajů provedených původním záznamem chybí zákonný podklad. Proto musí být zapsán zpět původní vlastník a evidován právní vztah k nemovitosti, který zde byl před pravomocným rozhodnutím o určení vlastnictví, neboť od tohoto zápisu se odvíjí též legitimace k podání žaloby na určení vlastnictví. Řízení o ní je pak znovu ve fázi před rozhodnutím a nelze předjímat jeho nový výsledek. Rozhodnutím Nejvyššího soudu dochází k zrušení pravomocného rozsudku ve výroku o určení konkrétního vlastníka konkrétní nemovitosti, a proto toto zrušovací rozhodnutí má povahu záznamové listiny, kterou jsou katastrální úřady vázány. Jestliže se tedy pravomocný rozsudek soudu o určení vlastnictví považuje za listinu, na základě níž lze ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. provést formou záznamu zápis o vzniku vlastnického práva k nemovitosti určitého subjektu do katastru nemovitostí, pak soudní rozhodnutí, jímž se takový pravomocný rozsudek zrušuje, musí být podle stejného ustanovení pokládáno za listinu, podle níž se provede záznamem zápis o zániku vlastnictví nemovité věci určitého subjektu a o obnovení údajů v katastru nemovitostí, které v něm byly evidovány před pravomocným rozsudkem soudu.

V době vydání kasační stížnostní napadeného rozsudku se tak stěžovatel nemohl prokázat listinou prokazující jeho vlastnictví k uvedeným stavbám, neboť doposud platnou listinu, kterou byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2000, č. j. 55 Co 40/2000 - 59, zrušil Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 23. 6. 2005, č. j. 22 Cdo 1305/2004 - 265. Tímto rozhodnutím o dovolání byla věc vrácena do stavu před žalobou na určení vlastnictví a vlastnická práva právního nástupce společnosti G.E.N., a.s. a Odborového stavu UNIOS k uvedeným stavbám, která byla konstituována rozhodnutími katastrálního úřadu o povolení vkladu na základě prohlášení ze dne 22. 3. 1995 a kupní smlouvy ze dne 30. 4. 1999, jsou dosud nevyvratitelná a neplatnost těchto právních úkonů nebyla v relevantních soudních řízeních zpochybněna. Za tohoto stavu věci je vlastnické právo stěžovatele k shora specifikovaným stavbám pouze právem tvrzeným a listinou osvědčující vlastnictví k nim není zrušený rozsudek odvolacího soudu, nýbrž prohlášení ze dne 22. 3. 1995 a kupní smlouva ze dne 30. 4. 1999, která svědčí jiným subjektům. Pro provedení záznamu o právních vztazích k nemovitostem podle stavu, který tu byl v době před listinami svědčícími o vlastnickém právu společnosti G.E.N., a.s. a Odborového svazu UNIOS, přitom neexistuje žádný právní důvod, neboť tyto listiny byly vyhotoveny později než rozhodnutí o založení stěžovatele učiněné v průběhu privatizace národního majetku, na které bylo poukázáno v kasační stížnosti.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že rozhodnutí o dovolání neobsahovalo žádnou úvahu o tom, kdo je vlastníkem uvedených staveb a předchozí rozsudky soudů o určení vlastnictví zrušilo jen kvůli jejich věcné nepříslušnosti. Katastrální úřad totiž podle § 37 odst. 1 vyhlášky č. 190/1996 Sb., která v rozhodné době upravovala podrobnosti o zápisech věcných práv k nemovitostem, byl oprávněn toliko zkoumat, zda rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 22 Cdo 1305/2004 - 265, je v právní moci a nejsou v něm zřejmé nesprávnosti, a proto nemohl posuzovat důvody, pro něž rozhodnutí o dovolání zrušilo rozsudky nižších soudů, a již vůbec pak neměl kompetenci z těchto důvodů vyvozovat jakékoliv závěry.

Ze stejných důvodů nemohl katastrální úřad při zápisu vlastnictví ke stavbám záznamem provedeným po zrušovacím rozsudku Nejvyššího soudu přihlížet k tomu, že stěžovatel nebyl účastníkem řízení o dovolání a místo něho toto postavení příslušelo správkyni konkursní podstaty. Navíc v tomto směru se jednalo pouze o otázku procesního nástupnictví, jež nemůže nikterak ovlivnit důsledky vydání rozhodnutí o dovolání z hlediska evidence údajů v katastru nemovitostí.

Dále není rozhodné, že rozhodnutí o dovolání nejspíše nebylo katastrálnímu úřadu zasláno též jeho zhotovitelem, neboť podle § 36 odst. 1 vyhlášky č. 190/1996 Sb. se záznamem zapisovaly do katastru nemovitostí právní vztahy k nemovitostem nejenom na základě listin předložených příslušnými státními orgány, nýbrž i listin přiložených k ohlášení vlastníka či jiného oprávněného. V dané věci předložili zrušující rozsudek Nejvyššího soudu právní nástupce společnosti G.E.N., a.s. a Odborový svaz UNIOS a na základě něho byl proveden zápis vlastnického práva ke stavbám ve prospěch těchto subjektů formou záznamu. Je tedy nepochybné, že listina potvrzující právní vztahy k nemovitým věcem byla katastrálnímu úřadu předložena oprávněnými subjekty.

Zahrnutí zmíněných staveb do konkursní podstaty stěžovatele v době vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu nemohlo nikterak zabránit opětovnému zápisu vlastnického práva k nemovitostem ve prospěch společnosti G.E.N., a.s. a Odborového svazu UNIOS. Jestliže totiž znění § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, umožňovalo pokračování řízení o určení vlastnictví s tím, že namísto stěžovatele jakožto úpadce se stala jeho účastnicí správkyně konkursní podstaty, pak výsledek tohoto řízení musel být pro katastrální úřad z hlediska evidence právních vztahů k příslušným nemovitostem závazný.

Již zmíněné znění § 37 odst. 1 vyhlášky č. 190/1996 Sb. neumožňovalo katastrálnímu úřadu při záznamu práv k nemovitostem zkoumat, zda-li subjekty uvedené na listině existují či nikoliv, a proto nelze spatřovat žádné pochybení v postupu, kterým byla po vydání rozhodnutí o dovolání zapsána jako vlastnice shora uvedených staveb společnost G.E.N., a.s., která předtím zanikla. Je proto již pouze věcí jejího nástupnického subjektu, aby katastrálnímu úřadu doložil, že se stal právním nástupcem této společnosti ve vztahu k předmětným nemovitostem.

Stížnostními námitkami, podle nichž opětovný zápis vlastnického práva k uvedeným stavbám nebyl ve prospěch společnosti G.E.N., a.s. a Odborového stavu UNIOS proveden v řízení o záznamu č. Z-61099/2005 ani v řízení o záznamu č. Z-

39854/2003, se nebylo možné podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat, neboť tyto skutečnosti byly uplatněny až po vydání kasační stížností napadeného rozsudku. Navíc v dané věci je z výpisů z katastru nemovitostí zřejmé, že katastrální úřad tento zápis právních vztahů k nemovitostem formou záznamu provedl, takže k zásahu správního orgánu zaměřeného proti stěžovateli nepochybně došlo.

Ze shora uvedených důvodů však byl tento zásah proveden v souladu se zákonem, takže Městský soud v Praze nepochybil, když takový závěr učinil. Kasační stížnost proti napadenému rozsudku tedy není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu